

Written by

Thursday, 22 December 2005 20:36 -

சுவரக் கடியாரம் இரவின் 7 மணியை இசைத்தது. வீட்டுக் கட்டத்தில் எசமானி, எசமானன், அவர்கள் நண்பர்களின் பருங்கட்டம். கொஞ்ச நேரம் இரசைசல், கொஞ்ச நேரம் மயான அமதை. சீட்டுக் கச்சேரி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

கார்மென் கண்டிப்போடு சொன்னாள்: "நீ சாப்பிடலன்னா அம்மா கிட்டதான் சொல்லப் போறனே." சொல்லனே என்பது போல முகம் காட்டிச் சிணுங்கினான் வில்லியம்ஸ். வலுவந்தமாக வில்லியம்ஸின் வாயைத் திறந்து ஒரு சுவையை உள்ளே தள்ளினாள். எது நடக்கக் கூடாதோ, அது நடந்தது. "ஓ" என்று ஒப்பாரி வதைத்தான் வில்லியம்ஸ்.

வீட்டுக் கட்டத்திலிருந்து எசமானி ஓடிவருவது தெளிவாகக் கட்டது. "ஏய் கார்மென், என்ன சஞ்சளம்?" சீட்டாட்டம் தடைப்பட்ட கோபம் அவளுக்கு.

"அம்மா, சாப்பிட மாட்டேங்கிறாம்மா."

"பாவம் பச்சக் குழந்தையப் பலவந்தம் சஞ்சியா அறிவா கட்டவளே. வில்லியம்ஸ், ஓனக்கு திராட்ச பிடிக் குமில்லே, சாப்பிடுறியா? ஏய் கார்மென், குழந்தைத் தொந்தரவு செய்யாம திராட்சயக் குடா."

Written by

Thursday, 22 December 2005 20:36 -

வில்லியம்ஸ் திராட்சயைச் சப்பிச் சப்பி உறிஞ்சிக் கடித்து வகேமாக விழுங்கினான். என்னகைகாவது ஒருநாள் ஒரு கொத்து திராட்சை சாப்பிட வணேட்டும் என்று நினைத்தான் கார்மென்.

மணி ஏழரைக்கு விரைந்தது. அடுத்தது, வில்லியம்ஸுக்கு உடமைற்ற வணேட்டும்; அதற்கடுத்து, படுக்கை.

கார்மெனின் அவசரம் வில்லியம்ஸுக்குப் புரியாது, புரியவில்லை. வகேவகேமாக நடையை எட்டிப் போட்டாலும் மகெலெகெலெலவேவில் இருக்கிற அவள் வீட்டுக்குப் போவதற்குக் குறைந்தது ஒரு மணிநேரத்துக்கு மலே பிடிக்கும். கார்மென் பதறினான்.

வில்லியம்ஸ் அவள் கழுத்தகைக் கட்டிக் கொண்டான். "கருப்பி, ஒரே ஒரு பாட்டு கருப்பி' அன்றகைக்குப் பார்த்து ஒன்று, இரண்டு, மூன்று பாட்டுகளுக்குப் பிறகே வில்லியம்ஸ் கண் அசந்தான். முடக்கிய ரடேயபோப் பெட்டி போல கார்மென் பாடிக் கொண்டிருந்தாளே தவிர, அவள் நினைப்பு எங்கோ இருந்தது.

வில்லியம்ஸ் கொழுகொழுவென்று வளர்ந்தான். இவள் மகன் டவேிட் பாவம் எத்தனையோ முறை சாவை எட்டிப் பார்த்துவிட்டுக் காத் திருக்கிறான். பெரிய ஆளுங்கபோல இப்போதே வில்லியம்ஸ் வலையைக் காரர்களிடம் வலையை வாங்குகிறான். அந்தச் சட்டை வணேட்டாம், இந்த டவூசர்தான் வணேட்டும், இந்த நீலத்தொப்பிதான் வணேட்டும், பிஸ்கட் வணேட்டாம் ககேதான் வணேட்டும். உடனே பாரக் போகணும் எல்லாம் ககேபான். பாவம் டவேிட், வாயதை திறந்து எதுவும் ககே கமாட்டான். வெளிஆட்கள் வீட்டில் இருந்துவிட்டால் ரொம்பக் கப்ச்சப்படுவான்.

டவேிட்டயும் பாசம் கொட்டி வளர்க்க வணேட்டும் என்றுதான் கார்மென் ஆசைப்பட்டாள். ஆனால் அது வறும் ஆசைதான். உலகம் இருக்கிற இருப்பில் அது கனவூதான். கார்மென் டவேிட்டை எண்ணி வருந்தினாள்.

அன்று காலவைலேகைக்குப் போகவணேட்டும் என்றுதான் கார்மென் யோசித்தாள். முந்தின நாள் ராத்திரிபிரா டவேிட் அழுதுகொண்டேயிருந்தான். அடிக்கடி வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டான் "வலிம்மா வலிம்மா" என்று முன்கினான். வாந்தி. பதே. மீன்று முறை வாந்தி எடுத்தான். முதல் முறை வாந்தி எடுத்ததும் "இப்ப பரவாயில்லம்மா" என்று சொன்னான். ஆனால் வாந்தி அடங்க வில்லை. மீன்றாவது முறை அவனது சின்னஞ்சிறு வயிறு உள்ளுக்குள் இழுத்து ஓங்கரிக்க, பச்சையாக தண்ணியாக வாந்தி எடுத்தான். மீச்சு துரத்தி வாங்கியது, நற்றெயிலில் வியர்வை துளிர்த்தது. அவனைச் சமாதானப் படுத்துவதற்குப் பதிலாக கார்மென் இடிந்து போனான். ஏற்கெனவே பறிகொடுத்த இரண்டு கழந்தைகள் நிறைப்பு நெஞ்சுக்குள் திரண்டு இருக்கியது.

வளாகத்தின் இன்னொரு கோபியிலிருந்த அம்மாவைக் கப்பிட்டு அனுப்பலாமா? அனுப்பலாம்தான். பீதியில் கார்மென் திகைத்தான். ஏதோ ஒருவழியாகத் தன்னகைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். அம்மாவைக் கப்பிட்டால் அவள் உடனே குடும்ப மாந்திரீ கக் கிழவனிடம் டவேிட்டைத் துக்கிக் கொண்டு போய்விடுவாள். கார்மெனுக்கு விருப்பமில்லை.

எசமான வீட்டில் சயெவதுபோல "இங்கிலீஷ் வதைத்தியமே" நல்லது என்று நினைத்தாள். முந்திய இரண்டு கழந்தையையும் அந்த மாந்திரீ கக் சூனியக்

Written by

Thursday, 22 December 2005 20:36 -

மருந்துக் கடகைகளை இந்நேரம் அடதைத் திருப்பார்கள். அரசு ஆஸ்பத்திரிக் குப் போகலாம், போனால், "நேரம் காலம் கெடயாதா உங்களுக்கெல்லாம்" என்று அந்த ஆண் நர்ஸ் வள்ளென்று எரிந்து விழுவான். தனியார் வள்ளைத்தோல் டாக்டர்கள் ராத்திரி நேரத்தில் ஏழைக் கருப்பர்களை பங்களா கட்டுக்குள்ளேயே விடமாட்டார்கள். கார்மெனின் கற்பனை சட்டென்று நின்றது அந்த டாக்டர்களுக்குக் கொடுக்க காசு ஏது?

மிரண்டு போனாள் கார்மென். டவேிட்டை இழுத்து அணைத்து எடுத்து மடியில் கிடத்திக் கொண்டாள். டவேிட்டைப் பார்ப்பதும், அவனோடு கொஞ்சி விளையாடிய நாட்களை நினைவில் வருடுவதும், தபுக்கமும் விழிப்பும் கலந்த ஒரு பயணமாக அவள் எங்கெங்கோ போனாள்.

விடியற்காலம். திடும்பென் விழித்துப் பார்த்தாள் டவேிட், பாவம் கழுந்தை, சுருட்டிப் போட்ட துணிபோல வாடிக் கிடந்து தபுக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்கு வறோ வழி இல்லலை அவனை அப்படியே விட்டுவிட்டு என்றும் போல காலையில் நேரமே எழுந்து வலேகைக்கு ஓடவணை டியதுதான். எசமானிக் கு டாணென்று காலம் ஏழரைகைக்கு அவள் கபிப்பிடும் காரலுக்கு கை அருகே கார்மென் வணை டும்.

இரவு சரியாக உறங்காததால் கார்மெனுக்கு அசதி. ஆனால் படுக்கையிலேயே கிடக்க முடியாது. வலேகைக்கும் போக விருப்பமில்லை. அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக் குப் போய் டவேட்டுக்கு என்ன பிரச்சினை என்று திரிந்து கொண்டுவீட்டால் நல்லதென்று அவள் மனசு துடித்தது. எப்போது டவேட்டுக்கு உடம்பு சுகமில்லாமல் போனாலும்

Written by

Thursday, 22 December 2005 20:36 -

அவளுக்கு என்ன சொல்லி எப்படி விளக்குவது? என்னவெல்லாமோ சொல்லிப் பார்த்துவிட்டாள். இந்த வள எப்பணிகளுக்கு நனைப்பே நாங்க சமோம்பறேங்கறதும், அதனாலதான் வலையைக்கு வரமாட்டவேக்குறமோங்கறதும் தான்.

டவேட்டுக்கு உடம்பு சரியில்லாமல் இருந்தும் இன்று கார்மனை வலையைக்குப் போனாள். உச்சி வயில நரேத்தில் அவள் தங்கை செய்தி கொண்டு வந்தாள். டவேட்டுக்கு மருந்து வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டார்கள், பயமில்லை. கார்மனைக்குத் துணைக்கின்றது. இந்தப் பணத்துக்கு எப்படிச் சரிக் கட்டுவது? என்னவோ செய்யலாம், என்ன செய்தாகிலும் டவேட்டுக் குணமாகிவிடணும்.

எஜமானியின் சீட்டாட்டம் இன்னமும் முடியவில்லை. அவள் எப்ப வருவது, எப்ப பணம் கடைபது, எப்ப வீட்டு போய்ச் சரேவது? வில்லியம்ஸ் ஆழந்து துங்கி விட்டான். கார்மனை சமையலறைப் பக்கம் போய் கிழட்டுக் காவலாளி பெர்பினானட்டிம் பசிக் கொண்டு இருந்தாள். அவரிடம் மனசைக் கொட்டினால் பாரம் குறைந்து விடும்.

ஓராவழியாக எசமானி அங்கு வந்தாள். ""என்ன கார்மனை, இன்னமும் வீட்டுக்குக் கிளம்பலே?"

பணம் வண்டும்மென்று எப்படிச் சொல்வது கார்மனை திக்கினாள், தடும்மாறினாள். ""இல்லம்மா... வந்து... கொஞ்சம் பணம் வணும்...."

Written by

Thursday, 22 December 2005 20:36 -

""என்ன, மறுபடி கடனா? பத்து நாளகைக்கு முன்னதானே வாங்கினே...""

""பயனுக்கு உடம்பு சுகமில்ல, மருந்து வாங்கணும்மா....""

""நல்லா இருக்குது உங்க கத... நா ஒன்னும் இங்க பொதுச்சுவே சய்யலே, புரூசன் இல்லாம அவ அவ குழந்தையப் பெத்துக்குவீங்க, அத வச்சுக் காப்பாத்த மட்டும் முடியாது... ஏங்கிட்ட பணத்துக்கு ஓடி வந்துடுவீங்க...""

""அம்மா அது தாரைமார் பசேற பசேச்சும்மா..."" கார்மென் துணிந்து பதில் சொல்லிவிட்டாள். ஆனால் அதை வளர்க்க விரும்பவில்லை. இப்போதகைக்கு காசு வணைமே?

""அப்பிச்சொல்லு. உம் பயனுக்குச் சுகமில்லவேங்கிறே. என்னகைக்கு நீ எம்பசேச்சு கேட்டிருக்கே? அவனுக்கு ஒழுங்கா சோத்துப் போடும்னு எத்தன முறை தலைப்பாடா அபிச்சிக்கிட்டிருப்பனே... முதல்ல அதச் சஞ்சியா?""

Written by

Thursday, 22 December 2005 20:36 -

""இல்லம்மா... வந்து...""

""என்ன இல்லயும் நொள்ளயும். வறெமனடே கிழங்கு மாவக் காச்சி அவன் வயித்துல திணிப்பே... ஓங்களுக்கு வறே என்ன தரியும்?"

""நீ நங்க வில்லியம்ஸுக்கு விதவிதமா ஊட்டுறீ நங்களே, அப்படியா நாங்க செய்ய முடியும்?" இப்படி கார்மென் பதில் சொல்லவில்லை, மனதில் நினைத்துக் கொண்டாள்.

""இப்ப எங்கிட்ட காசு இல்லே. உங்களப்போல ஆளுங்களுக்கு என்னகைக்குத்தான் ஓறகைக்கும்? பணம் மரத்துலயா காய்க்குது? கொஞ்சமாவது பணத்தச் சதேத்து வெக்கணும்னு உங்களுக்கு எட்டாதா?"

எசமானி கத்திக் கொண்டிருந்தாள். இவர்கள் வகைமாக பிரெஞ்சு மொழி பசும் போதெல்லாம் கார்மெனுக்கு ஒன்றும் புரியாது. முழிப்பாள். வறெமனடே தலையைத் தலையை ஆட்டுவாள். இப்போதும் அப்படித்தான் செய்தாள். அதுவடே எசமானியை இளக்கி விடும்மோ? தரியவில்லை. அவள் அறகைக்குப் போய் கொஞ்சம் ஆஸ்பிரின் மாதிரி கண்டு வந்து கொடுத்துள். அடுத்த நாள் கொஞ்சம் பணம் தருவதாக வாக்கு கொடுத்துள்.

Written by

Thursday, 22 December 2005 20:36 -

நாளகைக்குக் கொடுத்து என்ன பயன்? நாளகைக்குக் கொடுப்பாளென்பதும் என்ன நிச்சயம்?

ஓர்வழியாக கார்மென் வீட்டுக்குக் கிளம்பினாள். கரூப்பர்கள் குடியிருக்கிற மகெலெகெல்லேவுக்கு அவள் போக ஒரு மணிநேரம் போல ஆகிவிடும். வழியறே குழம்பிக் குழம்பிப் பல சிந்தனை. எங்கிருந்தோ டேவிட் கப்பிடுவது போலிருந்தது. நடையை எட்டிப் போட்டாள்.

"பாவம் டேவிட்! பெரியவனானால் என்னைக் காப்பாற்றுவான். பெரியவன் ஆனால் அவனுக்கு என்மீது பாசம் இருக்குமா? இப்படி விட்டுவிட்டுப் போய்விடுகிறாளே பாவி என்று இப்போது சபித்துக் கொண்டிருக்கிறானோ? எனக்கு இங்கிலீஷ் வதை தியத்தில்தான் நம்பிக்கை இருக்கிறது. அப்படி ஒருவளை அம்மா இன்னக்கி ராத் திரி மாந் திரீ கணைப் பார்க்க நிர்ப்பந்தம் சஞ்சா, போகவேண்டியதுதான்" கார்மென் அலைபாய்ந்தாள்.

எசமானிக்கென்ன? சமீபப்பு, மருந்து என்று எதவைண்டுகுமானாலும் சொல்லுவாள். அவள் கிடக்கிறாள். மாசம் 100 ரூபாய் சகே கணும்னா நடக்கிற காரியமா? கைக் கடியாரம் வாங்கினதுக்காக இதே எசமானியம்மா மாசாமாசம் கெடுபிடியா பணம் பிடிக்கிறா. இது இல்லாம ஊருக்குள்ளே சீட்டுப் பணம் கட்டணும். மீதமிச்சம் என்ன இருக்கு? மாசம் பரரா நான் சலெவா செய்யிற பணம் எசமானி அம்மாவாக்கு ஒருநாள் சாப்பாட்டுச் சலெவாக்குக் காணாது.

Written by

Thursday, 22 December 2005 20:36 -

தெருக்களில் அனகே தரு விளக்குகள் எரியவில்லை. இருட்டு வழிநடையது. எதிரே வந்த காரர்கள் முழு வளையம் வாரி இறத்துக் கண்களையக் கருடாக்கின. பின்னால் வந்த வாகனங்களோ மோதுவதுபோல அருகே தாண்டிப் போயின. யாரும் ஏற்றிக் கொள்ளவில்லை இத்தனையையும் கார்மனைப் போல கருப்பர்கள் தாண்டி ரைவர்கள். இன்றைய உலகத்துல அவனவன் பாட அவனுக்கு.

நாளையக் எசமானி பணம் கொடுக்கணும் கொடுப்பாளா? கார்மனை மறுபடி மறுபடியோசித்தாள்.

வீட்டு சமீபமாக வந்தபோது பணங்களின் ஒப்பாரி வகையாக வந்து தாக்கியது. ஐயோ டவேிட். மருந்து, மாந்திரீகன் எட்டாத இடத்துக்கு டவேிட் போய் விட்டானா, ஐயோ.

கார்மனுக்கு கண்கள் இருண்டன.

ஹென்றி லோபஸ்

("கோடை நாட்களின் இரண்டு இரவுகள்" ஆப்பிரிக்கச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு, 2003. என்.பி.பி. தசீயப் புத்தக நிறுவனம், புதுடெல்லி வளையம். ஆங்கிலம் வழி

